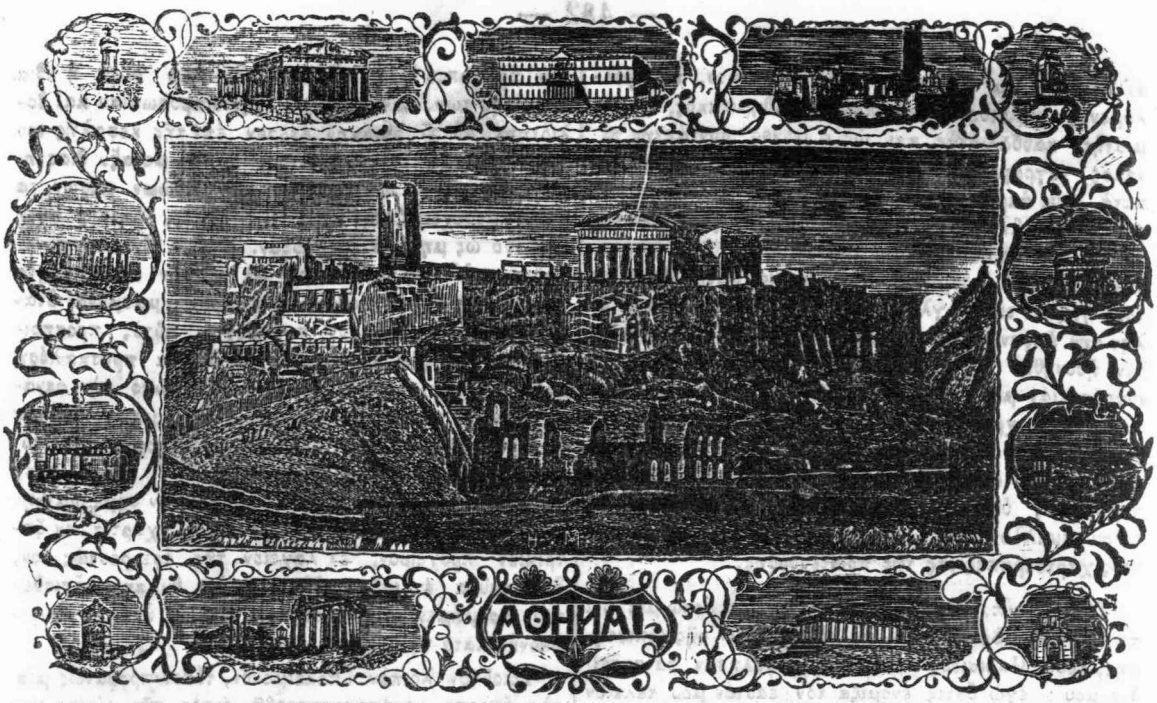

ΗΕΥΤΕΡΠΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΜΕ

Φυλλάδ. 117. **ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΔΑΣ.** Τόμος. Ε'.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ — ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΗΝ 1 ΙΟΥΛΙΟΥ 1852.

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ 113

ΗΤΟΙ

ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΧΑΡΤΟΠΑΙΓΝΙΟΥ.

—ο—

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ 116.)

ΚΕΦ. Δον.

Πᾶς τις γνωρίζων τῆς μεγάλης αὐτῆς πρωτευούσης τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα, θέλει πιστεύσει εὐκόλως ὅτι τὴν ἐπιοῦσαν τῆς ἀφιξεώς μας ὁ πρόδομός μας ἐγέμισεν ἀπὸ παντὸς εἴδους τεχνίτας, δηλαδὴ ῥάπτας, ὑποδηματοποιοὺς, ὀδοντιστὰς, ἐκρυζωτὰς τύλων, ὅλους πρωτίστους εἰς τὰ ἔργα των λεγομένους, καὶ ἐφωδιασμένους μὲ διπλώματα ἐφευρέσεως, ἰδίους δὲ αὐτῶν πανηγυριστὰς, οἱ ὁποῖοι ἐγέμισαν τὰ θυλάκια τοῦ ὑπηρέτου μου ἀπὸ τὰ προγράμματά των.

Τί δυστυχία! ἔλεγεν ὁ ὀδοντιστὴς Κύριος Μιμὸ, βλέπων τοὺς ὡραίους ὀδόντας μας, οὐδὲ ἕνα ὀδόντα ἔχω νὰ βάλλω, ὀλιγώτερον ἀκόμη νὰ ἐκριζώσω, καὶ μολοντοῦτο δὲν ἠδυνήθημεν νὰ ἀποφύγωμεν τὰς σοφὰς ῥήσεις του. Κατ' αὐτὸν, ἡ φύσις ἦτον ἀτελεστάτη ὡς πρὸς τὴν τέχνην του· οἱ τεχνικοὶ ὀδόντες του, αἱ ἀκέραιαι ὀδοντοστοιχίαι τοῦ ἀντεῖχον καθ' ὅλων τοῦ χρόνου τῶν ἐπηρειῶν. Ἐπέμενε δὲ νὰ μᾶς πείσῃ, μὲ γελοιώδη κομπασμὸν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἤθελεν εἶσθαι εὐτυχέστερος ἂν, εἰς τὴν παιδικήν του ἡλικίαν, ἐλάμβανε τὰς ὀδοντοστοιχίας του ἀπὸ τὸ ἐργαστήριόν του καὶ ὄχι ἀπὸ τὴν ἰδιότροπον φύσιν, ἡ ὁποία ἀνταλλάσσει τὸ χάρισμά της μὲ πολλοὺς πόνους καὶ δάκρυα· διὰ νὰ μᾶς ἐκπλήξῃ δὲ περισσότερον μᾶς παρουσίασε μίαν κεφαλὴν ἀπὸ κηρὸν, ἥτις διὰ μυστικοῦ μηχανισμοῦ ἐξετέλει τὸ φυσιολογικὸν ἔργον τῆς μασήσεως· ἡ Ἐλίζα μάλιστα προσέφερεν εἰς τὸ στόμα τῆς κεφαλῆς μερικὰ ζαχαρωτὰ, τὰ ὁποῖα ἐντελῶς ἐμασήθησαν· διὰ νὰ εὐχαριστήσωμεν λοιπὸν τὸν θαυματοποιὸν μας παρακαλέσαμεν αὐτὸν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς ἐπίσκεψίν μας μετὰ τριάκοντα ἔτη, ὅτε ἡ ὑπηρεσία του πιθανῶς θὰ μᾶς ἦτον ἀναγκαία καὶ πολύτιμος.

Παραπλήσια αὐτῶν ἠκούσαμεν καὶ παρὰ τῶν λοιπῶν ἐπισήμων ἀγυρτῶν καὶ εἴμεθα ἕτοιμοι νὰ τοὺς ἀπολύσωμεν ὅλους ὁμοῦ, ὅταν ἀποσπασθεὶς ἐκ τοῦ

συλλόγου εἷς, μ' ἐπλησίασε μὲ σοβαρότητα, ἀναγγελλόμενος χημικὸς, ἐντομολόγος, μαθηματικὸς, ἀλχημιστὴς, καββαλιστὴς, καὶ ὡς ὁ μόνος συντάκτης πίνακος γεγραμμένου διὰ συμπαθητικῆς μελάνης καὶ κατὰ τοὺς ἀκριβεστέρους κανόνας τῆς Ἀλγέβρης, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐν μόνον βλέμμα ἂν ῥίψῃ χαρτοπαίκτης δύναται νὰ ἐκκενώσῃ τὰ ταμεῖα ὅλων τῶν χαρτοπαικτείων τοῦ κόσμου. Ἡ τελευταία αὕτη ἀγγελία του ἤχησε τόσον γλυκὰ εἰς τὰ ὦτά μου, ὥστε μ' ὅλην τὴν ἐμφανισθεῖσαν δυσαρέσκειαν τῆς Ἐλίζας μου, δὲν ἠδυνήθην νὰ μὴν ἀποδείξω διὰ μειδιάματος τὴν εὐαρέσκειάν μου πρὸς τὸν σοφόν μου ἄνθρωπον, ἐπισύρας ταυτοχρόνως τὴν ζηλοτυπίαν τῶν λοιπῶν τεχνιτῶν, τοὺς ὁποίους ἀπέλυσα ἀμέσως, διὰ νὰ δοθῶ ψυχῇ τε καὶ σώματι εἰς τὸν σοφὸν τῆς χαρτοφορίας νομοθέτην, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν καὶ προστασίαν τοῦ ὁποίου ἐμελλον ἐντὸς ὀλίγου νὰ καταστρέψω ὅλους τοὺς χαρτοτραπεζίτας τῆς πρωτευούσης.

Τότε δὲ εἶπον ἐν ἐμαυτῷ· « ἀνάθεμα ἔστω μοι ὅτι ἀπ' ἀρχῆς δὲν ἔτρεξα εἰς τὸ κέντρον τῆς ἐπιστήμης, τοὺς Παρισίους! κατὰ τί μ' ὠφέλησαν τὰ ταξεῖδιά μου; ἐγὼ ὅστις ἐνόμιζα τὸν ἑαυτόν μου τέλειον χαρτοπαικτὴν καὶ τὰ μυστήρια ἅπαντα μεμυημένον, εὑρίσκομαι μόλις μαθητὴς ἀρχάριος! » Εὐχαρίστησα μ' ὅλα ταῦτα τὴν τύχην, ἥτις, ἂν καὶ ἀργὰ, μ' ἀποζημίωνεν ὅμως διὰ τῆς ἀποστολῆς τοιούτου σοφοῦ καθηγητοῦ, κατόχου ὅλης τῆς ἐπιστήμης τῆς χαρτοπαιξίας, μὴ μεταχειριζομένου, δὲ αὐτὴν πρὸς ἴδιον συμφέρον, διὰ τὸν μόνον λόγον, ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἤθελε κατὰ πρῶτον τὸν φυλακίσει ἐξάπαντος ὡς μάντιν ἢ μάγον, καὶ ἐπὶ τέλους ἤθελε τὸν παιδεύσει, ὅπως τὸ ἐν Μαδρίτι Ἱερὸν δικαστήριον ἐπαίδευε τοὺς Ἑβραίους.

Πρὸς τὴν σοφίαν τῆς χαρτοπεξίας ἤνωνε καὶ ἄλλα ἀκόμη προτερήματα ὁ σπάνιος οὗτος ἄνθρωπος· ἦτον ὁ πανταχοῦ παρὼν καὶ τὰ πάντα γινώσκων ἐν τοῖς Παρισίοις. Ἠθέλησε λοιπὸν νὰ μᾶς ὑποχρεώσῃ ἐπιφορτιζόμενος τὴν ἐνοικίασιν θεωρείων εἰς διάφορα θέατρα, καθὼς καὶ ἄλλου καταλληλοτέρου παλατίου ἀναλόγου τῆς ἀξιοπρεπείας μας· ἀπῄτησε πρὸς τούτοις νὰ γενῇ ὁ ὁδηγός μου πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν Παρισίων καὶ τῶν οἰκογενειῶν ἐκείνων, πρὸς τὰς ὁποίας εἶχον συστατικὰς ἐπιστολὰς παρὰ τῶν ἡμετέρων· ὡς καὶ αὐτὴν τῶν ἐπίπλων, ἁμαξῶν καὶ ἵππων τὴν προμήθειαν δὲν ἠθέλησε ν' ἀφήσῃ εἰς ἄλλον. Τοσοῦτον ἦτο ὑποχρεωτικὸς ὁ ἄνθρωπος! καὶ τὰ πάντα ἐξετέλει μὲ θαυμασίαν ἀκρίβειαν. Ὁ μόνος δὲ σκοπός του, ἐπανελάμβανε κατὰ κόρον, ἦτον τὸ νὰ ὑπηρετῇ τοὺς νεοερχομένους εἰς Παρισίους, διὰ νὰ τοὺς ἐξασφαλίζῃ ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν πονηρῶν πρόξενητῶν, ἑτοίμων πάντοτε νὰ γυμνώνωσι τοὺς ἀπείρους περιηγητάς. Νομίζω λοιπὸν πρέπον ἐκ προοιμίου νὰ περιγράψω τὴν εἰκόνα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, κατασταθέντος ἐπὶ τέλους κυρίου ὀργάνου τῆς τραγικῆς καταστροφῆς μου.

Βυριδιώνης τὸ ὄνομα, τεσσαρακοντούτης τὴν ἡλικίαν, Ἰταλὸς τὸ γένος, εἶχε τοὺς δακτύλους ἀσάρκους καὶ λίαν εὐλυγίστους, ἦτο δὲ ἰσχνὸς μέχρι μαρασμοῦ· ἠγάπα νὰ ἐνδύεται κατάμαυρα, καὶ τὸ χρῶμα τοῦτο παρίστανε τὴν ὀστεολογικὴν συναρμολογήν του, ὡς φάντασμα ἐξ ᾅδου. Λεπτοὺς εἶχε ἀληθῶς τοῦ προσώπου τοὺς χαρακτῆρας, ἀλλ' αὐτὴ ἡ ἰδία λεπτότης των κατεμαρτύρει τὴν διπροσωπίαν καὶ δολιότητα αὐτοῦ· φενάκην ἔφερεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του πολὺ πλατυτέραν τοῦ δέοντος, τὸ δὲ μεταξὺ διάστημα ἐχρησίμευεν ὡς κρυψεῶν τῶν ἀθώων μέσων, τὰ ὁποῖα μετεχειρίζετο κατὰ τῆς τύχης, ὁσάκις αὕτη ἐσέρετο ὡς μητρυιὰ πρὸς αὐτόν. Ἐγὼ ὁ ἴδιος τὸν συνέλαβον πολλάκις κρύπτοντα μὲ πολλὴν ἐπιδεξιότητα χαρτοπαίγνια καὶ κύβους, ὅλα προητοιμασμένα· ὅταν δὲ τὰ χαρτια δὲν τὸν συνέτρεχον, αὐτὸς προσποιούμενος ὅτι ξύει τὸ μέτωπόν του διὰ νὰ προσκαλέσῃ συλλογισμοὺς εὐτυχεῖς, εὕρισκε τωόντι ὑπὸ τὴν φενάκην του ἓν παιγνίδιον χαρτίων προητοιμασμένον, καὶ δι' αὐτοῦ ἐνικοῦσε πάντοτε τὴν καταδρομὴν τῆς τύχης. Ἦτον ἐξαίρετος σφαιριστὴς, ἀλλ' ἔφερε πρὸς τοῦτο πάντοτε ἰδίαν ῥάβδον ἀπὸ ἔβενον σημειωμένην μὲ τὰ σύμβολά του· σημειωματάριον, χαρτία, ἓν ζατρίκιον πρόχειρον, ἓν λαχεῖον τῆς ἐφευρέσεώς του, ὅλα ταῦτα ἐγέμιζαν δύο μεγάλα θυλάκια ὄπισθέν του κρεμάμενα. Τοιοῦτος ἐν συνόψει ἦτον ὁ Βυριβιωνὴς κατὰ γράμμα.

Τοιοῦτον λοιπὸν ὑποκείμενον, τόσον προφανῶς μιαρὸν, ἔπρεπε νὰ ἀποκατασταθῇ ἐντὸς τῆς οἰκίας μου καὶ νὰ ἰσχύῃ παρ' ἐμοὶ ὅσον ὁ Γαλβερὼ παρὰ τῷ Δουκὶ τῆς Δάρνου; . . καὶ διατί ὄχι, ἀφοῦ τὸ πάθος τῆς χαρτοφορίας μὲ κατετύφλωνεν! ἔπειτα ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς, ἐπίβουλος καὶ γλίσχρος ἤξευρε νὰ ἕρπεται ὡς ἡ κάμπη ἐπὶ τῶν δένδρων, συνδεθεὶς δὲ καὶ μετὰ τοῦ θαλαμηπόλου μου ἀκριβέστατα, ὁσάκις ἐγὼ, κατά τινας στιγμὰς ὀρθῶς διαλογιζόμενος, ἀπεφάσιζα νὰ τὸν ἀπομακρύνω, αὐτὸς ὁ παράσιτος σκώληξ διὰ διαφόρων ἐλιγμῶν ἐπανήρχετο ἀναπαισθήτως κύριος τοῦ πεδίου. Τότε δὲ ἡ Ἐλίζα μου, φανερὰ καὶ ἄνευ προσποιήσεως οὐδεμιᾶς, μοὶ ἐδείκνυε τὴν ἀγανάκτησιν καὶ ἀποστροφήν της κατ' αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον ἐθεωροῦσεν ὡς κατάδηλον κατεργάρην, λίαν ἐπίφοβον ὡς ἐκ τῆς ἐπιῤῥοῆς τὴν ὁποίαν ἐξήσκει ἐπὶ τοῦ πνεύματός μου. καὶ κατὰ συνέπειαν, ἐπὶ τοῦ ὅλου οἴκου μου.

Τὰς ὀρθὰς τῆς συζύγου μου παρατηρήσεις καὶ ἐγὼ ἐνέκρινα, ἀφοῦ μάλιστα ὁ τεράστιος αὐτὸς ἄνθρωπος διὰ τῶν ἐπισκέψεών του ἀκριβῶς κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος, εἶχε καταστήσει παντοτεινὸν τὸ τρυβλίον του ἐπὶ τῆς τραπέζης μας. Ἀλλὰ τὸ προεῖπον ὁ Βυριδιωνὴς μόνος ἤξευρε νὰ κολακεύῃ τὸ ἀδάμαστον πάθος μου· κατ' ἐμὲ αὐτὸς ἦτον ὁ φοίνιξ τῶν χαρτοφόρων. Ὁ τρόμος, τὸν ὁποῖον ἀνέπνεεν εἰς τὰ χαρτοφορεῖα, μ' ἔκαμνε νὰ τὸν θεωρῶ μὲ ἱερὸν σέβος· εἴς τινα μάλιστα τοιαύτης φύσεως καταστήματα ἡ εἴσοδος τοῦ ἦτον ὅλως ἀπηγορευμένη, ὡς ἐπικινδύνου δῆθεν ἀξιότητος, ἀλλ' ἐννόησα ἀργότερα, ὅτι ἦτον ὡς ἐκ τῆς μεγάλης κατεργαρίας του. Ἐν τούτοις εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ συνδέσμου μου μετ' αὐτοῦ ἔλαβον ἀποδείξεις τῆς συστηματικῆς ἱκανότητός του, κερδίσας σημαντικὰς ποσότητας ὑπὸ τὰς ὁδηγίας του, ὥστε δὲν ἐδίστασα νὰ πιστεύσω ὅτι αὐτὸς μόνος ἠδύνατο νὰ τακτοποιήσῃ κανονικῶς τὴν τέχνην τῆς χαρτοφορίας, τὴν ὁποίαν μετηρχόμην ἕως τῆς ὥρας ἐκείνης, σειρόμενος ἀπὸ μόνην τοῦ πάθους τὴν ὁρμήν· ἐνῷ αὐτὸς ἐφαίνετο ὅτι ἐπροφύλαττεν ἓν τέκνον οἰκογενείας ἀπὸ τὸν ὄλεθρόν του, τῷ ἐδίδασκε νὰ ἐμπήγῃ μόγον του εἰς τὸ στῆθός του τὸ ξίφος συμφώνως μὲ τὰς ἀρχὰς καὶ τοὺς κανόνας του περὶ χαρτοφορίας. Οἱ ἀριθμητικοὶ ὑπολογισμοί του ἦσαν ἡ γλυκυτέρα ἐνασχόλησίς του, τοὺς ὁποίους θελήσας νὰ διδαχθῶ καὶ ἐγὼ εἴς τινας μετ' αὐτοῦ συνεδριάσεις, καὶ προσπαθῶν ὡς ἐκεῖνος, νὰ σταματήσω τὸ εὐμετάβολον τοῦ χαρτίου, ἔχανα πάντοτε ἑκατοντάδας λουϊγίων, χωρὶς ἐλπίδα νὰ τὰ μετακερδίσω ποτὲ ἀπ' αὐτὸν διὰ των ἀριθμητικῶν ὑπολογισμῶν του.

Ἀφοῦ ὁ καταχθόνιος οὗτος ἄνθρωπος, κατέστη σταθερὸς εἰς τὴν οἰκίαν μου, ὡς ἐκ συνθήματος, ἠρχίσαμεν ἐντάμα τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς μου· προσετέθη δὲ ὡς βοηθὸς ἐπὶ τέλους καὶ ἡ Ἐλίζα μου, ὡς νὰ μὴν ἤρκει ὁ σύλλογος τῶν κατεργαρέων, ἀπὸ τοὺς ὁποίους εὑρισκόμην περικυκλωμένος, διαφθαρεῖσα καὶ παραζαλισμένη ἀπὸ τὴν πολυτέλειαν. Προσεκάλεσε λοιπὸν καὶ αὐτὴ ὡς βοηθούς της, ἐκ τοῦ ἰδίου φύλου της, τὸς ἀξιωτέρας ῥαδιούργους καὶ καλλωπιστρίας, ὥστε ἐντὸς ὀλίγου ἡ οἰκία μας κατέστη τὸ θέατρον τῆς ἀταξίας καὶ τῆς σπαταλης, τὸ γυμνάσιον ἀθλητῶν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων, μαχομένων τὶς νὰ παιξῇ μὲ περισσοτέραν λύσσαν. Ἡ αἰθουσά μου παρεῖχεν ἕτοιμα ἐν παντὶ καιρῷ καὶ πάσῃ ὥρᾳ ἓν διηνεκὲς κυβευτήριον, ἕνα ῥόμβον, ἕν ζατρίκιον, τρεῖς τραπέζας πικέτου, μίαν τριανταμιᾶς, μίαν τοῦ ἑνδεκάμισυ, κατεχομένην συνήθως ἀπό τινας ἀξιωματικοὺς Οὐσάρους ἀγαπῶντας νὰ καταστρέφωνται ἀμοιβαίως μὲ ταχύτητα καὶ εὐκολίαν.

Πρὸς τούτοις πᾶν ὅ,τι ἐφέραμεν μεθ' ἡμῶν ἐκ τῆς ἐπαρχίας, εἶον κοσμήματα ἀδαμάντινα, ἐνδύματα πολυτελῆ κτλ. εὑρέθησαν ὅλα τοῦ παλαιοῦ συρμοῦ, ἄθλια καὶ χωριάτικα, κατὰ τὴν γνώμην τῶν φιλοκάλων δεσποινῶν τῆς Πρωτευούσης· ἐδέησε λοιπὸν, συνεπείᾳ ἑνὸς Ἀρειοπαγητικοῦ συμβουλείου, νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ἤλθαμεν γυμνοὶ εἰς Παρισίους, καὶ ν' ἀνανεώσωμεν τὰς ἱματοθήκας μας, χάνοντες διακόσια τοῖς ἑκατὸν, ἐπὶ ἀδαμάντων τῆς οἰκογενείας μας, πολλαπλασίας τιμῆς θεωρουμένων, διὰ τὴν μνήμην τῶν ἐνδόξων ὑποκειμένων, τὰ ὁποῖα ἐπὶ τοσαῦτα ἔτη τοὺς ἔφερον. Ἡ σύζυγός μου ὅθεν κατέφθειρε καὶ αὐτὴ τὰ χρηστὰ ἤθη της καὶ ἀπέκτησεν ὅσα, ὀλίγον πρότερον ἂν μόνον ἤκουεν, ἤθελε τῆς προξενήσωσι τρόμον· τὸ δὲ ἐσωτερικὸν τῆς οἰκίας μας εἶχεν ὡς ἀκολούθως· ἔπαιζον εἰς τὸ κατάλυμα τοῦ θυρωροῦ μου, ἔπαιζον εἰς τὰ οἰνοστάσιά μου ἐπὶ τῶν πύθων, ἔκοπτον τριανταμίαν καὶ ἑνδεκάμισυ εἰς τὴν αἴθουσαν, καὶ τὸ κυβεῖον ἦτο ἐν πλήρῃ ἐνεργείᾳ εἰς τὸν πρόδομον· ὁ δὲ λοιπὸς ὄχλος τῶν ὑπηρετῶν μου, διὰ τὸ ὁμοιόμορφον, κατεγίνετο μετὰ ζήλου εἰς τὸ αὐτὸ ἔργον ἐντὸς τοῦ ὑποστέγου· μόνον περὶ τὴν τετάρτην ὥραν τῆς πρωΐας ἀπεχωριζόμεθα σχεδὸν μὲ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀλλ' ἐγὼ πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ ὀλιγοῴρου, ἀλλὰ λυπηροῦ τούτου ἀποχωρισμοῦ, καὶ διὰ νὰ καταστήσω ἀκαταπαύστους τὰς ἡδονάς μας, μετεχειρίσθην τὰ θέλγητρα τῆς γαστρονομίας, εἰσάξας σύστημα κοινοβιακόν. Πᾶς λοιπὸν χαρτοπαίκτης καὶ πᾶσα χαρτοπαίκτρια, εἰσερχόμενοι εἰς τὴν Ἀκαδημίαν μου, ἀπέλυον τοὺς ὑπηρέτας καὶ τὰς ἁμάξας των ἐπὶ ἀπεριορίστῳ χρόνῳ, αὐτοὶ δὲ ἔτρωγαν καὶ ἔπινον δι' ἐξόδων μου καὶ δὲν ἀνεχώρουν, εἰμὴ ἀφοῦ ἐχόρταινον καὶ ἀπὸ τὸ χρυσίον μου. Ἡ δὲ κατάστασις αὕτη διήρκεσεν ἀρκετοὺς χρόνους· ἀλλ' οἱ πιστωταί μου, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς καθημέραν ηὔξανε, καὶ πολλοὶ τῶν ὁποίων ἦσαν ἤδη ἐφωδιασμένοι μὲ ἔνταλμα συλλήψεως, δὲν ἤργησαν νὰ μὲ εἰδοποιήσωσιν, ἀποσπῶντες τὸ κάλυμμα μὲ τὸ ὁποῖον ἐπέμενα νὰ κρατῶ κλεισμένους τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Εἰς τοιαύτην οἰκονομικὴν ἢ μᾶλλον ἀνοικονόμητον κατάστασιν εὑρισκόμενος, καὶ ἐνῷ καιρῷ ἡ δυστυχὴς Ἐλίζα μου, συνελθοῦσα, ἐδοκίμαζε νὰ εἰσάξῃ κάποιαν τάξιν εἰς τὴν οἰκίαν μας, ἀπομακρύνασα πρώτη τὰς κακὰς τοῦ φύλου της συναναστροφὰς, ἐγὼ μίαν τῶν ἡμερῶν ἐπέστρεψα εἰς τὴν οἰκίαν ἄλλος ἐξ ἄλλου· αὐτὴ δὲ ἰδοῦσα τὸ ἄγριον ὕφος μου, εἰς μάτην ἐπροσπάθησε νὰ μάθῃ τὸ αἴτιον· ὅσον γλυκεῖαι ἦσαν αἱ ἐρωτήσεις της, τόσον αἱ ἀπαντήσεις μου ἦσαν ἄγριαι καὶ μονοσύλλαβοι· ἠναγκάσθη λοιπὸν νὰ μαντεύσῃ καὶ δὲν ἐλανθάσθη, ὅτι σφοδρὰ τῆς τύχης καταδρομὴ ἦτο τὸ μόνον αἴτιον· διότι τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἐκτὸς τοῦ χρυσίου καὶ τῶν χαρτονομισμάτων ὅσα ἔφερον ἐπάνω μου, ἔχασα χαρτοπαίζων καὶ ἑκατὸν ὀγδοήκοντα χιλιάδας φράγκων λόγῳ τιμῆς! Ὅταν δὲ ἡ δυστυχὴς ἔμαθε τὴν καταδρομὴν καὶ τὰ διάφορα περιστατικὰ, ἡ ἀγγελικὴ καρδία της, χρεωστῶ νὰ τὸ ὁμολογήσω, δὲν ἐρεθίσθη ποσῶς, ἐπεριορίσθη δὲ εἰς μόνα τρυφερὰ παράπονα, ἀλλ' ἐγὼ καὶ αὐτὰ τῆς τὰ διέκοψα εἰπών. « Ἐλίζα δὲν εἶναι ὥρα παραπόνων, οὐδ' ἔχομεν καιρὸν νὰ χάνωμεν, οὔριον, ἀπόψε ἀκόμη πρέπει νὰ πληρώσω τὸ ἱερὸν αὐτὸ χρέος, ἢ ἡ τιμή μου κινδυνεύει. » Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἐσπόγγισα τὰ δάκρυά της, καὶ μὲ ὑποσχέσεις μεταμελείας κατεπράϋνα τὴν σφοδρὰν λύπην της, συνεσκεύφθην περὶ τοῦ καταλληλοτέρου τρόπου τῆς θεραπείας τοῦ κακοῦ· βασανίσαντες λοιπὸν τὰ παρόντα μέσα μας, καὶ εὑρόντες αὐτὰ ἀδύνατα, κατεφύγαμεν εἰς τὰ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ, ὡς μόνα δυνάμενα ν' ἀπαντήσωσι τὴν λαίλαπα ἥς ἠπείλει πρὸς ἐκτέλεσιν δὲ τοῦ σκοποῦ, κατέπεισα τὴν σύζυγόν μου ν' ἀναχωρήσῃ ἡ ἰδία, ἐφωδιασμένη μ' ὅλα τ' ἀπαιτούμενα ἐπίσημα ἔγγραφα, δυνάμει τῶν ὁποίων ἔδιδα πρὸς αὐτὴν τὸ δικαίωμα νὰ ἐκποιήσῃ μυστικῶς ὅλα τὰ προϊόντα τῶν γαιῶν, τῶν οἰκιῶν καὶ λοιπῶν κτημάτων μας· ὡς συνοδοιπόρον της δὲ προσδιώρισα τὸν Κύριον Βοβύγην, μὲ τὴν μόνην πρὸς αὐτὸν παραγγελίαν, νὰ μεταχειρισθῇ ταχύτητα καὶ μυστικότητα, μάλιστα ἀπέναντι τῶν δύο οἰκογενειῶν μας. Ὁ ἀναγνώστης ἐγρήγορα θέλει γνωρίσει τὸν Κύριον αὐτὸν, ἄνθρωπον δεδοκιμασμένης ἀκεραιότητος, ὡς ἐκ τῶν γενναίων καὶ εὐγενῶν πράξεών του, ἐγὼ δὲ δοκιμάζω νὰ περιγράψω ἐν ὀλίγοις τὴν λυπηρὰν σκηνὴν τοῦ ἀποχωρισμοῦ μου ἀπὸ τῆς συζύγου μου.

Ἡ δευτέρα ἐγκυμοσύνη τῆς Ἐλίζας μου, οὖσα ἀρκετὰ προχωρημένη (διότι ἤμην ἤδη πατὴρ ἑνὸς υἱοῦ) δὲν ἐπέφερε κανένα πρόσκομμα εἰς τὴν γενναίαν ἀπόφασίν της· ὁ κίνδυνος ὅμως, τὸν ὁποῖον ἔτρεχεν ἡ ὑγεία της ὡς ἐκ τῆς ὁδοιπορίας, ἐπροξένησεν εἰς ἐμὲ μεγάλην ἀνησυχίαν. Ἀφοῦ λοιπὸν ἀπῄτησε καὶ ἔλαβε παρ' ἐμοῦ τὸν ὅρκον, τὸν ὁποῖον μετ' οὐ πολὺ ἀσεβῶς παρέβην, τοῦ νὰ μὴ παίζω ἐν τῇ ἀπουσίᾳ της, καὶ πολὺ μᾶλλον μετὰ τὴν ἐπιστροφήν της, ἀνεχώρησε συνοδευμένη παρὰ τοῦ Κυρίου Βοβύγη καὶ τῆς θαλαμηπόλου της. Παραδίδουσα δὲ τὴν τελευταίαν στιγμὴν εἰς τὰς ἀγκάλας μου τὸ τέκνον μας, ἀπῄτησεν ἐκ νέου καὶ ἔλαβε τοὺς ὅρκους καὶ τὰς ὑποσχέσεις μου, ὅτι δὲν θέλω πράξει τίποτε ἐναντίον αὐτῆς τῆς ἱερᾶς παρακαταθήκης. Ἀλλ' ὦ! πόσον ἐπίορκος καὶ ἐγκληματίας ἐδείχθην μετ' οὐ πολὺ πρός τε τὴν μητέρα καὶ τὸν υἱόν! . . .

Ἡ πρώτη νὺξ τοῦ ἀποχωρισμοῦ μας ἤρχισε δι' ἐμὲ τρομακτική· ἡ καταβρόχθισις, ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ, τῶν εἰσοδημάτων μου, ἡ μετ' ὀλίγον διακινδύνευσις τῶν κεφαλαίων μου, τὸ οἰκτρὸν μέλλον τῶν τέκνων μου, ἡ ἐκ πείρας πεποίθησις, ὅτι τὸ πάθος μου οὐδὲ στιγμὴν ἀνακωχῆς θέλει μὲ δώσει, τὸ πλῆθος τοῦτο τῶν διαλογισμῶν μὲ κατεδικαζεν ἀνεκκλήτως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς συνειδήσεώς μου. Εἰς τοιαύτην ἀθλίαν κατάστασιν εὑρισκόμενος ἤκουσα ταραχὴν περὶ τὴν οἰκίαν μου καὶ μετ' ὀλίγον σταμάτημα ἁμαξῶν . . . Τίνες ἦσαν ; Ὁ Κύριος Βυριδιώνης μετὰ τῶν συντρόφων του, ὅστις μαθὼν παρὰ τοῦ ὑπηρέτου μου τὴν ἀναχώρησιν τῆς συζύγου μου, ἤρχετο νὰ μὲ συγχαρῇ, μετὰ τῆς συνοδίας του, διὰ τὴν προσωρινὴν χηρείαν μου, καὶ τὴν ἐλευθέραν ζωὴν, τὴν ὁποίαν μᾶς ἐχορήγει τὸ αἰφνίδιον αὐτὸ περιστατικόν. « Τώρα δυνάμεθα, ἐπρόσθεσεν νὰ ἀφεθῶμεν χωρὶς πρόσκομμα εἰς τὰς τερπνὰς ἕξεις μας, τώρα θέλομεν ἀποζημιωθῆ δι' ὅσας ὥρας ἐχάσαμεν ἐπὶ ματαίῳ » Εἰς μάτην διέκοψα τοὺς καταχθονίους αὐτοὺς ἀνθρώπους, διηγηθεὶς τὰ τελευταῖα συμβάντα μου, τὴν ὑπερβολικὴν λύπην τῆς συζύγου μου, τὴν ἀπόφασίν μου νὰ ἀνταμείψω τὰς θυσίας της, παύων διὰ παντὸς τοῦ νὰ παίζω, τοὺς ἱεροὺς ὅρκους μου, κτλ. Τίποτε δὲν τοὺς συνεκίνησεν . . .

Οἱ μοχθηροί ! ἐχαρακτήρισαν τὴν τελευταίαν καταστροφήν μου, ὅπως στρατηγὸς ἤθελεν ὁμιλήσει περὶ αἰφνιδίας προσβολῆς κατὰ τῆς ἐμπροσθοφυλακῆς του, παρουσιάζοντές μου τὴν λαμπρὰν πρόσοψιν ἐκδικήσεως διὰ μιᾶς τακτικῆς μάχης. Δὲν ἤργησα νὰ δελεασθῶ, ἂς τὸ πιστεύσῃ ἕκαστος, καὶ ἐνδυθεὶς ἀμέσως, ἔκαμα πρῶτος ἔναρξιν τοῦ παιγνιδίου, μεταβαλὼν ἀμέσως τὴν αἴθουσάν μου εἰς χαρτοφορεῖον, ὑπὸ τὴν δραστηρίαν διεύθυνσιν τοῦ Λαβασέτου μου.

Ὁ Βυριδιώνης κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα εἶχε καλέσει καὶ εἰσάξει εἰς τὴν οἰκίαν του ὁμάδα ἐκ τῶν τολμηροτέρων χαρτοφόρων καὶ μετόχων τοῦ Ἀριθμοῦ 113 (1) αὐτοῦ τοῦ περιφήμου καταστήματος, τοῦ ὁποίου ἡ μνήμη ἔστω εἰς αἰώνιον ἀνάθεμα. Μὲ τοιούτους λοιπὸν δολίους καὶ ἀπανθρώπους ἔχων νὰ κάμω τὴν νύκτα ἐκείνην, ἔχασα εἰς ὀλίγας ὥρας παίζων τὴν τριάντα-μίαν, ὅλον τὸ ὑπόλοιπον ἀργύριον τοῦ ταμείου μου, τὴν ὕπαρξιν τοῦ ὁποίου ἀφρόνως εἶχον κρύψει, ἀπὸ τὴν Ἐλίζαν μου· ἀλλ' ἡ λύσσα μου δὲν ἠρκέσθη εἰς τοῦτο, φρενήρης, ὑπεχρέωσα δι' ἐγγράφου μου τὰ ἄπειρα λαμπρὰ σκεύη καὶ ἔπιπλα τῆς οἰκίας μου, τὰς ἁμάξας, τοὺς ἵππους ὡς καὶ αὐτὰ τὰ ὁπτῖα ἔφερον ἐνδύματα, ἐνὶ λόγῳ τὸ πᾶν ἔῤῥιψα εἰς τὸ παρὰ τοῦ Βυριδιώνη προητοιμασμένον χάος, ἀποβληθεὶς ἐπὶ τέλους τῆς οἰκίας μου, δυνάμει τοῦ δικαιώματος αὐτῶν τῶν εἰς χεῖρας τῶν κακούργων εὑρισκομένων ἰδίων μου ὑπογραφῶν· αὐτὸς δὲ ὁ ἐξωλέστατος Βυριδιώνης, ὡς ἐκ θαύματος εὑρέθη μεταβεβλημένος εἰς κλητῆρα ἐπιτετραμμένον τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀποφάσεων τῆς δικαιοσύνης. Ἐγὼ τότε μανιακὸς, ὥρμησα ἐν μέσῳ τῶν αὐτουργῶν τῆς καταστροφῆς μου, προσκαλῶν ἕνα ὁποιονδήποτε διὰ νὰ μὲ δώσῃ λόγον τῶν πράξεών των, ἐπέτυχα δὲ διὰ ὑβριστικῶν προκαλέσεων μονομαχίαν μετά τινος Κυρίου Ἐδμόνδου, ταγματάρχου τοῦ ἱππικοῦ, προσβληθέντος ἀπὸ τὰς προσωπικότητας καὶ τὰς ὕβρεις μου καθ' ὅλης τῆς ὁμάδος, τῆς ὁποίας καὶ αὐτὸς ἀπετέλει μέρος, ἂν καὶ εἷς τῶν εὐγενῶν καὶ τιμίων χαρτοφόρων· μετέβημεν ὅθεν ἀμέσως ὄπισθεν τοῦ κοιμητηρίου τῆς Μαγδαλινῆς ξιφήρεις. Εἰς μάτην καθ' ὁδὸν ἐπεκαλέσθην τὸν οὐρανὸν, ὄχι νὰ μὲ βοηθήσῃ, ἀλλ' ἐγκαταλείψας με, νὰ δώσῃ τέλος εἰς τὴν δυστυχῆ ζωήν μου· χάρις, τῆς ὁποίας δὲν ἠξιώθην, καθ' ὅτι διὰ μιᾶς διπλῆς βολῆς, ἀποτέλεσμα μᾶλλον τῆς τύχης παρὰ ἐπιτηδειότητος ἡ πραμελέτης ἐκ μέρους μου, ἔῤῥιψα τὸν ταγματάρχην εἰς τοὺς πόδας μου. Μόλις ἔλαβα καιρὸν νὰ εἴπω ἐν ἐμοὶ, « ἰδοὺ ἐγὼ, πρὸς τοῖς ἄλλοις, καὶ φονεὺς » ἐσκέφθην ὅτι πρέπει νὰ γενῶ ἄφαντος ἀμέσως· ἐγκαταλείψας λοιπὸν τὸν Κύριον Ἐδμόνδον εἰς τὴν φροντίδα τῶν μαρτύρων, ἐφρόντισα πῶς ν' ἀποφύγω τὰς ἐρεύνας καὶ τοὺς διωγμοὺς τῆς δικαιοσύνης, καταξεσχιζόμενος συγχρόνως καὶ ἀπὸ τὴν ἀνάμνησιν τῶν πρὸς τὴν Ἐλίζαν ὅρκων μου, προκειμένου μάλιστα τοῦ νὰ μὲ εὑρῇ ἐπιστρέφουσα ἔνοχον περισσοτέρων καὶ ἀπιστεύτων ἀνοσιουργημάτων, εἰς τῶν ὁποίων τὰς δικαίας κατηγορίας ἡ ἔντρομος συνείδησίς μου δὲν ἤθελε δυνηθῆ ν' ἀνθεξῇ . . . Ναί, τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὅλαι αἱ Ἐρινύσπες διεφιλονείκουν ποία πρώτη νὰ παράξῃ τὴν καρδίαν μου . . . Δὲν δύναμαι νὰ ἐξακολουθήσω, τὰ δάκρυά μου μὲ καταπνίγουσι, καὶ μολονότι πολλοὶ χρόνοι παρῆλθον ἔκτοτε, ὁ πόνος, τὸν ὁποῖον ἡ ἀνάμνησις μὲ προξενεῖ, προσεγγίζει, ἢ μᾶλλον ἐξαφανίζει τὸ διάστημα· ἡ δὲ μνήμη μου ἀρνεῖται τὴν συνδρομήν της πρὸς τὸν κάλαμόν μου . . . Σταματῶ λοιπὸν μίαν στιγμὴν διὰ ν' ἀναλάβω ἀρκετὰς δυνάμεις, ἀπαιτουμένας πρὸς ἐξιστόρησιν τῶν ἐν τῷ ἀκολούθῳ κεφαλαίῳ.

(1) Κατάστημα παντὸς εἴδους τυχηρῶν παιγνιδίων, ἐντὸς τῶν Παρισσίων, φέρον τὸν Ἀριθμὸν καὶ τίτλον 113.

ΚΕΦ. Ε'.

« Ἂν ἡ ἱστορία μου αὕτη δὲν παρέχῃ προσόντα αὐστηρᾶς ἠθικῆς, κανεὶς ὅμως δὲν δύναται ν' ἀρνηθῇ ὅτι χρησιμεύει ὡς ἰσχυρὸν προφυλακτικὸν κατὰ τοῦ ὀλεθρίου παθους τῆς χαρτοφορίας. Εἴθε ! ὁ εἰς αὐτὸ ὑποκείμενος νὰ ὠφεληθῇ ἀπὸ τὴν πιστὴν αὐτὴν ἔκθεσιν τῶν παθημάτων μου ! »

Ἀνυπόμονος εἶναι βέβαια ὁ ἀναγνώστης νὰ μάθῃ ὁποῖον καταφύγιον ἠδυνήθην νὰ εὑρῶ, περὶ τὰς τρεῖς ὥρας τῆς πρωΐας εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισσίων, χωρὶς χρήματα, ἐγκαταλελειμμένος ἀπὸ ὅλους τοὺς ὑπηρέτας μου, στερημένος πάσης προστασίας καὶ μὴ ἔχων παρὰ κακούργους διὰ φίλους, σὺν αὐτοῖς δὲ καὶ φονεύς. Ἐπαναλαμβάνω λοιπὸν ὅτι ἀναγκασμένος νὰ ἀποφύγω τὰς καταδρομὰς τῆς δικαιοσύνης, ἔφυγα δρομαίως πρὸς τὴν συνοικίαν τῆς Σορβώνης, φέρων ὑπὸ τὴν μασχάλην μου τὸ ξίφος καὶ ἐπὶ τοῦ βραχίονός μου τὸν υἱόν μου (ζητῶ συγνώμην ἂν ἠστόχισα ν' ἀναφέρω ὅτι μεταβαίνων εἰς τὸ πεδίον τῆς μονομαχίας, εἶχον διατάξει ἕνα τῶν ὑπηρετῶν νὰ κρατῇ ὀλίγον μακρὰν τῆς θέσεως ἐκείνης τὸ τέκνον μου)· ἐκεῖ σταματήσας εἰς μίαν ἔρημον ὁδὸν, ἐκάθησα ἐπὶ λιθίνου βάθρου, τρέμων μὴν ἀπεράσῃ νυκτερινὴ περίπολος.

Ἐκεῖ τεταραγμένος, ὅπως ἤμην ἀπὸ τὴν σφοδρὰν σύγχισιν τῶν ἰδεῶν μου, ἀνέκραξα μὲ φωνὴν ὄχι σιγαλήν. « Ὁποῖον τρομερὸν βάραθρον ἤνοιξα ὑπὸ τοὺς πόδας μου ! κατέστρεψα τὴν σύζυγόν μου, τὸ τέκνον μου, εἶμαι ὁ φονεύς των, εἶμαι ὁ δήμιός των, τί τοὺς ἀφίνω κληρονομίαν ; . . . Τὴν πενίαν, τὴν ἀτιμίαν καὶ τὸ κακὸν ὄνομα . . . δὲν ἤθελεν εἶσθαι προκριτότερον ἂν ἐθυσίαζα ἀμέσως τὰ ἀθῶα αὐτὰ ὄντα, χωρὶς νὰ τὰ ἀναγκάσω νὰ πίωσι τὸ ποτήριον μέχρι τῆς ὑποστάθμης ; . . . Εἰς τοιαύτην παράφορον κατάστασιν εὑρισκόμενος, δὲν ἠδυνήθην νὰ προσέξω ἂν εὑρισκόμην εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην μόνος ἐγὼ μετὰ τοῦ υἱοῦ μου. Καὶ τῷ ὄντι, μία θυρωρὸς ἠγρύπνει εἰσέτι περιμένουσα τὸν Κύριόν της, ἴσως ἐμμανῆ τινα χαρτοπαίκτην, ὡς ἐγὼ, εἶχε δὲ σιήσει τὴν προσοχήν της εἰς τὰς ἐκφράσεις, καὶ ἰδεῖ τας σπασμωδικὰς κινήσεις τοῦ βραχιονός μου, διὰ τοῦ ὁποίου ἔσφιγγα ἐπὶ τῆς καρδίας μου τὸ ἀγαπητὸν τέκνον, καθὼς καὶ τὸ ὑπὸ τὴν μασχάλην μου ξίφος· ὑπολαβοῦσα δὲ τὰς διακεκομμένας ἐκφράσεις μου, ὡς πρόδρομον μελετουμένου ἀνοσιουργήματος, καὶ ἔντρομος γενομένη ἀπέναντι τῆς ἰδέας αὐτοχειριάσεως, ἢ φόνου, ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς οἰκίας της, ἤρχισε, μεγάλῃ τῇ φωνῇ, νὰ ἐπικαλῆται βοήθειαν κατὰ τοῦ φονέως. Εἰς τὰς ἀγρίας φωνάς της τὸ αἷμά μου ἐπάγωσε, τὸ δὲ δυστυχὲς τέκνον μου ἔμεινεν εἰς τὰς ἀγκάλας μου ὡς κεραυνόπληκτον . . . Ἀλλ' ὁ μέγας κίνδυνος, τὸν ὁποῖον ἔτρεχον, μ' ἔφερεν εἰς συναίσθησιν, καὶ συνάψας ὅλας τὰς δυνάμεις μου, ἐτράπην εἰς φυγὴν διευθυνόμενος ὄπισθεν τοῦ Πανθέου. Ἐκεῖ ἔθεσα ἐπὶ τῆς γῆς τὸ πολύτιμον φορτίον μου καὶ συνεχάρην ἐμαυτὸν διὰ τὴν ἀποφυγὴν τοῦ κινδύνου. Ἐνῷ δὲ ἔκλινα γόνυ ἐπὶ τῶν βαθμίδων τοῦ Ναοῦ πρὸς εὐχαριστίαν, προσκαλέσας καὶ τὸ τέκνον μου νὰ μὲ μιμηθῇ, ἠσθάνθην, τότε μόνον, ὅτι ἐλησμόνησα ἐπὶ τοῦ λιθίνου βάθρου τὸ ξίφος μου βαμμένον ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ ταγματάρχου καὶ φέρον τὴν μονογραφήν μου· τοιοῦτον πιστήριον ἤθελε βεβαίως εὐκολύνει τὰς ἐρεύνας τῆς δικαιοσύνης, ἔπεσα λοιπὸν ἐκ νέου εἰς σφοδρὸν ἀγῶνα, διαλογιζόμενος τὰς ἐπικινδύνους συνεπείας τῆς λήθης μου, ἂν δέ τις προσθέσῃ εἰς αὐτὰ τὰ δεινά μου, τοὺς κόπους, τὴν αὐπνίαν, τὴν ἔλλειψιν παντὸς ἀσύλου, ἐν ὥρᾳ χειμῶνος, ἐπὶ τῶν βαθμίδων τοῦ Πανθέου, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐκοιτόμην, κρατῶν εἰς τὴν ἀγκάλην μου ἀναίσθητον τὸ τέκνον μου, τότε μόνου δύναται νὰ εἰκάσῃ ἀρκούντως τὴν ἐλεεινὴν κατάστασίν μου, καὶ νὰ συλλάβῃ τὴν ἀνωτέραν ἀντιπαθειαν κατὰ τῆς χαρτοφορίας, μόνης ὅλων τῶν δυστυχημάτων μου ἀφορμῆς.

Ἐν τούτοις ἑκάστη στιγμὴ παρερχομένη ηὔξανε τὸν κίνδυνόν μου, παραλείψας λοιπὸν πάντα ἄλλον λογισμὸν καὶ ἄρας ἐπὶ τοῦ βραχιονός μου τὸ τέκνον μου ἐπροχώρησα· φθάσας δὲ εἰς τὴν ὁδὸν Κλουνῆ, ἐσταμάτησα ἀπέναντι ξενοδοχείου, ὅπου ἀπεφάσισα νὰ καταλύσω πρὸς ὥραν. Τὸ ἀτομόν μου, τὰ πολυτελῆ ἐνδύματά μου, τὸ εὐγενὲς ἦθος τοῦ τέκνου μου, μ' ἐσύστατνον ἀρκετὰ πρὸς τὴν Κυρίαν Βερνόλδου, οὕτως ὠνομάζετο ἡ ξενοδόχος, ἐκτὸς δὲ τούτων, ἂν καὶ δὲν ἔφερον ἀργύριον, εἶχον ὅμως μέσα τινὰ πρὸς ἐξοικονόμησιν τῶν καταπειγουσῶν ἀναγκῶν μου, εἶν μίαν εἰκόνα τῆς Ἐλίζης μου κεκοσμημένην μὲ ἀδάμαντας, τὴν ὁποίαν ἔφερον πάντοτε κρεμαμένην ἐπὶ τῆς καρδίας μου, καὶ ἕως τῆς ὥρας ἐκείνης ἐλευθέραν τῶν προσβολῶν τῆς χαρτοφορίας· ἓν δακτυλίδιον καὶ μίαν βελώνην ἀμφότερα ἀδαμάντινα, τὰ ὁποῖα διέφυγον ἐπίσης τὴν χαρτομανίαν μου, εὑρεθέντα ἐντὸς θήκης ἐκ δέρματος πρασίνου καὶ κατὰ τύχην ἐῤῥιμμένα

πρὸ καιροῦ εἰς ἓν τῶν πλαγίων θυλακίων τοῦ ἐπενδύτου μου· προσέτι ἓν χρυσοῦν ὡρολόγιον, τὸ ὁποῖον ἔφερεν ὁ υἱός μου, ὡς δῶρον τοῦ ἀναδόχου του, διαφυγὸν καὶ τοῦτο τὴν καταδρομὴν τοῦ φάντε, διότι δὲν τὸ ἐνθυμήθην τὰς ὥρας ἐκείνας, καθ' ἃς καὶ τὰ ἴδια ἐνδύματά μου ὑπεχρέωσα. Ἀλλ' ὅλα ταῦτα ἠδύναντο ν' ἀποφύγωσι καὶ τὴν εἰς τὸ ταμιευτήριον μετ' οὐ πολὺ κατάθεσίν των ; Λέγω λοιπὸν ἐκ προοιμίου ὅτι κατὰ πρῶτον ἐπώλησα τὴν βελώνην πρὸς ἕνα Ἑβραῖον, τὸ ἀντίτιμον τῆς ὁποίας ἔμελλε δῆθεν νὰ χρησιμεύσῃ εἰς πληρωμὴν τροφῆς ἐμοῦ καὶ τοῦ τέκνου μου μέχρι τῆς ἐπανόδου τῆς συζύγου μου.

Μετὰ τὰς πρώτας δὲ φιλοφρονήσεις μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῆς ξενοδόχου ἀπεσείρθην, προσποιούμενος δι' ἀπατηλῶν περιστροφῶν ὅτι κατέβαινα ἀπὸ δημοσίαν τινὰ ἅμαξαν, ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶχον μείνει τὰ κιβώτιά μου, τὰ ὁποῖα, ἐπρόσθεσα, ἔμελλον νὰ μοὶ φέρωσιν ἐντὸς τῆς ἡμέρας· πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ ἔπλασα κατάλληλον μῦθον, καὶ πρὸς αἰτιολογίαν τοῦ ὕφους μου, ἂν εἰχέ τι παράξενον εἰς τὰ ὄμματα τῆς Κυρίας Βερνόλδου· ἄλλως τε ὀλίγον μ' ἔμελλε μέχρι τίνος ἔδιδεν αὕτη πίστιν εἰς τοὺς λόγους μου, προθέμενος νὰ τοῖς πληρώσω ἐντὸς τῆς ἡμέρας ἐν μηνιαῖον. Εἰσῆλθον ἑπομένως εἰς τὸ προσδιωρισμένον δωμάτιον, καὶ ἔσπευσα νὰ ἐκδύσω τὸν ἀγαπητόν μου Ἀδόλφον (οὕτως ὀνομάζετο τὸ τέκνον μου.) τοῦ ὁποίου ἡ τρυφερὰ ἡλικία ἀπῄτει, πρὸ παντὸς ἄλλου, τὴν ἀνάπαυσιν τοῦ ὕπνου· ἐπεκαλέσθην ἀκολούθως καὶ ἐγὼ τὸ τόσον ἀγαθοποιὸν πρὸς τοὺς δυστυχεῖς αὐτὸ δώρημα, ἀλλὰ δὲν τὸ ἠξιώθην . . . « Κακοῦργος ἀνάπαυσιν δὲν ἀπολαμβάνει » ὀλιγώτερον ἀκόμη χαρτοφόρος, λέγω ἐγώ, καὶ τὸ λέγω ἐκ πείρας· μὴ δυνάμενος λοιπὸν νὰ εὕρω στιγμὴν ἡσυχίας ἐδόθην εἰς σχεδίων λογισμούς . . . Ἕκαστος ἀπὸ καλοσύνην του κινούμενος, θέλει ὑποθέσει ὅτι τὰ σχέδιά μου ἀπέβλεπον τὴν διόρθωσιν τοῦ παρελθόντος, τὴν γενικὴν ἀναμόρφωσίν μου, καὶ τὴν σταθερὰν ἐπάνοδόν μου πρὸς τὴν ἀρετήν. Ἀλλ', ὦ ἀναγνώστα ! διατί νὰ μὲ γνωρίσῃς τόσον ὀλίγον ἐνῷ ἀρκετὰ περὶ ἐμοῦ μέχρι τοῦδε σ' ἐδιηγήθην ! Ἂν ὑποθέτῃς ὅτι ἐκ γενετῆς χαρτοπαίκτης, εἶναι ἐπιδεκτικὸς μαθημάτων ἐξ ὅσων ἔπαθε, ἀπατᾶσαι, καὶ ἰδοὺ σοὶ φέρω παράδειγμα τὸν ἑαυτόν μου, ἰδοὺ σοὶ ἐκθέτω τ' ἀληθῆ σχέδιά μου, τὰ ὁποῖα ἀμέσως ἔβαλον εἰς ἐνέργειαν.

Ἁρπάσας τὸ ὡρολόγιον τοῦ υἱοῦ μου, ἐνῷ ἐκοιμᾶτο καὶ ἐφωδιασμένος μὲ τοὺς ἀδάμαντάς μου, ἐξῆλθον λάθρα, φέρων μετ' ἐμοῦ καὶ τὸ κλειδίον τοῦ δωματίου· εἰς ὀλίγας δὲ στιγμὰς, ἀνταλλάξας τοὺς θησαυρούς μου μὲ χρυσίον καὶ ἀργύριον, ἐνόμισα ἐμαυτὸν εὐτυχῆ, ὡς καὶ κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς εὐπορίας μου, καὶ χωρὶς νὰ χάσω καιρὸν, ἐξεφώνησα « μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ ἡ μικροψυχία, ὁ νικημένος εἰς πόλεμον διὰ πολέμου νικᾷ, ἡ δὲ νίκη διὰ τόλμης ἀποκτᾶται. » ἦτο περίπου μεσημβρία, ὅτε ἀπευθύνας εἰς ἐμαυτὸν τὰ ἀνωτέρω σοφὰ παραγγέλματα, ἐβάδισα ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν ἀριθμὸν 113, πεπεισμένος, ὡς ἐκ προαισθήματος, ὅτι ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς, ὁ διὰ τόσας οἰκογενείας ὀλέθριος, ἔμελλεν αὐτὸς νὰ ἐπανορθώσῃ ἐν ἐμοὶ τὰ παρελθόντα σφάλματά μου, καὶ μάλιστα τὰ τῆς τελευταίας νυκτὸς, καὶ διὰ τῆς ἰδικῆς του ἀποτυχίας νὰ ἐξομαλύνῃ τὴν ἐπάνοδόν μου πρὸς τὴν οἰκίαν μου, ὅπου ἡ Ἐλίζα μου ἐπανερχομένη ἐδύνατο νὰ εἰσέλθῃ χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ οὐδὲ ἴχνος τῆς καταστροφῆς μου.